

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Ἰταλικὸν διήγημα

[Τέλος]

Μετ' ὀλίγον συνήλθεν, ἀλλ' ἐν τῇ κεφαλή του ἤσθάνετο μεγάλην ἀσυναρτησίαν ἰδεῶν. Εἶχεν εἰδός τι παραφροσύνης καὶ ἤρξατο βαδίζων ταχέως, σχεδὸν τρέχων ὅπως κουρασθῆ, ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τοῦ χάους ἐκείνου, ὅπερ ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτῆς. Διέτρεξεν ὄλην τὴν λεωφόρον, διέβη τὴν σιδηρὰν γέφυραν, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν λόφον ἀγοῦσαν ἐξοχικὴν ὁδόν, καὶ δὲν ἔστη εἰμὴ ὅτε εὐρέθη πρὸ τοῦ τείχους ἐπαυλέως τινος.

ἤσθάνετο ἑαυτὸν κατάκοπον ἠθικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἄλλὰ σὺν τῇ κοπῶσει τοῦ ἐγκεφάλου ἐπανῆλθε καὶ τις διαύγεια αὐτοῦ, καὶ τότε ἐνεθυμήθη νὰ ἀναζητήσῃ τὴν αἰτίαν, ἧς ἔνεκεν ἡ ἐπιστολή του, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ εἶχε φθάσει εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς πρωίας, ἔφθασε μάλιστα τὴν ὥραν ἐκείνην. Τίς ἦτο ὁ αἰτίος τῆς ἀνεπανορθώτου ταύτης συμφορᾶς; ὁ Μιχαήλης!

Καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του πνέων μένεα κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Μιχαήλη, τοῦ αἰτίου ὄλων τῶν δεινῶν του.

Ὁ Μιχαήλης ἀνύποπτος τὸν ἀνέμενε διὰ τὸ γεῦμα. Εὐθύς ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ δικηγόρος, κατελήθη ὑπὸ ἀμέτρου πόθου νὰ τὸν στραγγαλίσῃ, ἐν τούτοις περιωρίσθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ:

— Διατί τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εὗρες σήμερον τὴν πρωίαν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου δὲν τὴν ἐπῆγες ἀμέσως;

— Ὁ κύριος δικηγόρος εἰξεύρει ὅτι μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ ἐξέρχωμαι τὴν πρωίαν, διότι ἔμπορῶσε νὰ ἤρχετο κανεὶς πελάτης καὶ...

— Καὶ δὲν ἠδύνασο νὰ τὴν στείλῃς διὰ τοῦ ταχυδρομείου;

— Μάλιστα, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐσκέφθην ἦτο ἀργὰ καὶ ἐπειδὴ ἔτσι κι' ἔτσι δὲν θὰ

ἔφθανε προτιότερα, εἶπα ὅτι τὸ ἴδιον θὰ ἦτο ἐὰν τὴν ἐπῆγαινα μόνος μου.

— Καλὰ, καλὰ.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι παρατηρῶν τὴν πολιὰν κεφαλὴν τοῦ Μιχαήλη, ὅστις ὑπῆρξεν ἐπίσης ὁ ὑπηρέτης τοῦ πατρὸς του, καὶ ὅστις ἐκράτησεν αὐτὸν παίδιον εἰς τὴν ἀγκάλην του, ὁ Σερράλτης δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ οὔτε μίαν ἐκ τῶν τόσων ὕβρεων καὶ ἐπιπλήξεων, τὰς ὁποίας ἐμελέτα καθ' ὁδόν.

— Ἐφεραν διὰ τὸν κύριον δικηγόρον αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, εἶπεν ὁ γέρον ὑπηρέτης, ὅταν εἶδε κάπως μετριασθεῖσαν τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου του... καὶ τῷ τὴν ἐνεχείρισε τρέμων. Ὁ Σερράλτης τὴν ἀπεσφράγισε βιαίως καὶ ἀνέγνω:

« Ἀξιότιμε κύριε δικηγόρε,

Ἦπῆρξα ἀνηλεῆς ἴσως πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἠθέλησα νὰ σᾶς θεραπεύσω διὰ παντὸς ἐκ τῆς δεινῆς νόσου τῆς ζηλοτυπίας.

Ἄφου πλέον ἐξετίθην, γράφουσα πρὸς ὑμᾶς, σᾶς λέγω ὅτι πολὺ θὰ χαρῶ ἐὰν σᾶς ἴδω ἀπόψε εἰς τὰς 9, διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν τῶντι ἐθεραπεύθητε. Θὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἀνάρρωσιν, λαμβάνοντες ὁμοῦ τὸ τέτον. Καὶ διὰ νὰ ἐκτεθῶ ἔτι πλέον, προσθέτω ὅτι εἶμαι πολὺ περιεργὸς νὰ γνωρίσω τὰς σκέψεις σας ἐκείνας, περὶ τῶν ὁποίων ἠθέλατε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃτε σήμερον τὴν πρωίαν.

« Σᾶς ζητῶ συγγνώμην καὶ εἶμι!

« Ἡ φιλιότητάς σας

« Ἑλλάδα Ὀλιβιέρη »

— Ὁ κύριος δικηγόρος θέλει νὰ γευματίσῃ;

— Ὁχι, ἀφῆσέ με, πήγαινε ἡ μάλλον βοήθησέ με νὰ ἀλλάξω ἐνδύματα—εἶπεν ὁ Σερράλτης μεταβιῶν αἰφνης ἀπὸ τῆς μεγαλειτέρας ἀπελπισίας εἰς τὴν μάλλον ἀνέκφραστον χαράν.

Εὐθύς ὡς ἠτοιμάσθη ἔτρεξε πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὴ τὸν ἀνέμενε εἰς τὴν αἴθουσαν ἀναγινώσκουσα. Οὐδεὶς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ συμβάντος τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ ἤρξατο καὶ ἐπερατώθη τὸσον καλῶς ἡ συνδιάλεξις περὶ τῶν σκέψεων ἐκείνων τοῦ Σερράλτη, ὥστε ὅταν βραδύτερον ὁ Ἰλαρχὸς Καββάλης ἦλθεν ὁ-

πως ἐπισκεφθῆ τὴν Ἑλλάδα, αὕτη τῷ παρήγγειλεν ὅτι δὲν ἐδέχετο.

Καὶ ἐνθ' ἀντήχουν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ οἱ πτερινιστήρες τοῦ ἰλαρχοῦ, ἀπερχομένου, ἡ Ἑλλάδα ἤρῳτα περιχαρῆς τὸν Σερράλτην:

— Σᾶς ἐπέρασε λοιπὸν ἡ Ζηλοτυπία; Ὁ Σερράλτης δὲν ἀπέκριθη· ἔλαβε τὴν τρυφερὰν χεῖρα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐπλήρωσε φιλημάτων,

Ἡ ὠραία ἐκείνη χεὶρ ἀνέπεμπε λεπτότατον ἄρωμα, ἀλλὰ δὲν ἦτο ὀλοποιάξ.

Π. Β.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα », κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι: στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ἑτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἡ ἐν Πάτραις γενικὴ ἀντιπροσωπεῖα τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » ἀνετίθη, ἀναδεχόμεντι ταύτην εὐγενῶς, τῷ κ. Λεωνίδα Κανελλοπούλῳ. (Τουρκικὸν Προξενεῖον. Τῷ ἴδιῳ ἀνετίθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅτι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ».

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων
Πωλοῦνται τὰ ἔσση βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἐλληνική » ἔθ.μα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

« Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

« Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης », μυθιστορία Π. Ζακνὸν δρ. 2,50 (2,70)

« Ὁ Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponsou de Terrail δραχ. 2,50 (2,70)

« Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3 (3,20)

« Τὸ διάμσον Φρέερ », μυθιστορία Pierre Sales δραχ. 4 (4,40)

« Τὰ γὰλῖα μας », κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 70 (80)

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα »:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ, τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίχτου γενναιοῦτος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.